

János már hat hónapja egy másik városban dolgozott, távol Iréntől, a feleségétől. Ott is lakott, pillanatnyilag albérletben, ez volt a legegyszerűbb megoldás, ha már úgy döntöttek, hogy külön költöznek egymástól. Ebből a több mint tizenkilenc évből, amit együtt töltöttek, úgy mond tizennyolc elment. Volt benne jó is, rossz is, mint általában lenni szokott. De az utolsó másfél év kegyetlen volt. Állandó veszekedés, az asszony többször kimaradt. Összeszedett valami fickót, innen száz kilométerre. Mindig megígérte, hogy véget vet ennek a kirándulásnak, de ígérete ellenére, nem történt semmi, vagyis folytatódott minden előlről, úgy, mint tegnap. Aztán János is elhatározta, hogy megbosszulja az asszony kimaradását. Nehezen összejött egy fodrász csajjal és nála töltötte az éjszakát. Reggel korán ment haza, hogy munkába indulás előtt megborotválkozzon. Az asszony már nem volt otthon, de János cuccait összepakolta. Két bőrönd állt ott az előszobában, rajta egy cetli: - Tűnj el az életemből! János csak állt, kővé meredve. Nem ezt akarta ő, csak ráijeszteni az asszonyra, hogy ő is tud olyat tenni.

Ez a hat hónap, amit távol töltött, sok mindenre jó volt. Számot vetett az eddigi életével. Úgy érezte, nem volt rossz döntés, hogy Irént választotta társául, hiányzott is neki. A megbocsátás tudta komoly emberi cselekedet. Kész volt arra, hogy azt megtegye, újra kezdjen mindent, előlről, egy újabb tiszta lappal. Jó alkalom lenne a novemberi találkozás, hiszen ekkor lesz házasságuk húsz éves, az évforduló, talán a békülésre is alkalmas lehet. Így gondolkodott, úgy döntött ír egy levelet Irénnek, megírja, mikor jön, ne legyen váratlan jövedele. A napot, az órát is megírta, azért levélben és nem telefonon, legyen ideje átgondolni, ne kelljen a kagyló fogságában, azonnal dönten. Várt türelmesen, várta a visszajelzést, az azonban nem érkezett meg. János ezt úgy, minősítette, biztosan minden rendben. Előfordult életük során, hogy a nemleges válasz mögött, mégis a kedvező döntés lapult. Mind ezt mérlegelve, döntött, megy haza! Vett egy üveg bort, három száll szegfűt és elindult az elhagyott lakásába. A régi kulcsosomó még nála volt. Csengetett, semmi válasz, betette a kulcsot a zárba, kinyitotta az ajtót. A lakásban égett a villany. Beköszönt: - Szia! Hello! Semmi válasz, várt, állt az ajtóban. A lakás üres volt. Olyan érzése támadt, hogy Irén csak úgy leszaladt valahová. Talán a boltba, vagy valamelyik szomszédhoz. Biztosan jön, hamarosan. Leült a szobai fotelbe, várt, majd a virágot vízbe tette, keresett egy vázát. Hallgatózott, hátha hall valamilyen ismerős hangokat. Csend honolt a lépcsőházban, meg a lakásban. János csak ült, eszébe jutottak a korábbi esték, a beszélgetések. Az idő lassan telt, a várakozás kezdett kínossá válni.

– Hol lehet? – de erre nem tudta a választ. Úgy döntött kinyitja a boros üveget. Megkereste a dugóhúzó, melyet a konyhaszekrény jobb fiókjában tartottak. A helyén volt. Lefejtette az üveg nyakáról a fém kupakot, kihúzta a dugót, amely nagy pukkanással adott helyet a bor szabad útjának. Töltött magának, mivel koccintani nem tudott, csak jelképesen felemelte a poharat és lassú kortyokkal ivott a borból. Érezte édeskés ízét a szájában, majd egy kis bizsergést, ahogy torkán áthalad és a gyomrába érkezett. Bekapcsolta a tévét, már az esti híradó képei futottak a képernyőn. Az asszony sajnós, sehol.

– Majd csak jön! – nyugtatta önmagát és újból töltött az üvegből.

– Jó lenne, ha már itt lenne! – ezt olyan biztatásnak szánta. Azonban semmi mozgás, a lépcsőházban továbbra is csend. Már fél kilencet mutatott az óra. Úgy döntött, beállítja reggel ötre a csörgőt, ilyenkor szokott elmenni munkába. A mutatóval babrált, be is állította, amikor kulcs csörrent a zárba.

– Végre! – könnyebbült meg egy pillanatra, de ez a fellélegzés, valóban másodpercekig tartott, mert Irén állt a kinyitott ajtóban, mögötte egy barna hajú, kissé köpcös férfi.

- Te mit keresel itt? – volt az első mondat Irén részéről. Arca feldúlt lett, hangja mérges.
- Nincs itt semmi keresnivalód!
- De írtam!
- Mit írtál?
- Levelet!
- Miféle levelet?
- Hogy jövök
- Mi a fenének? Semmi közünk egymáshoz!
- De...
- Jobb lesz, ha eltakarodsz innen.
- Ne állj itt. Szedd össze magad és kifelé!

Az idegen férfi csak állt, nem szólt egy szót sem, Látszott, hogy zavarban van.

János is csak állt, némán. Nézte Irén feldúlt arcát, látta az idegen fickó enyhén mosolygó, de valamiféle vágyakozás reményét kifejező fizimiskáját. Az ő feleségére vágyik, legalább is ide indulásával, ezt a reményt keltették benne. Mi köze ehhez? Most jól képen kellene törölni, tanulja meg a tisztességet. Ez az ő asszonya! Legalább is eddig, annak hitte. De úgy látszik egy idő után minden, megváltozik. Még szerencse, hogy az idegen férfi nem provokált semmit, ennek még jelét sem adta, csak állt ott az ajtóban.

- Ne húzd az időt, menjél! – mondta Irén és sűrgetően lépett János felé. Látta, ebből a mozdulatból, arckifejezéséből, hogy ettől a pillanattól semmi közük egymáshoz. A dolgok, az érzelmek elváltak, kihűltek.

- Húzd a beled! Menj már! – mondta az asszony és feléje lépett, olyan mozdulattal, mintha meg akarná adni számára a kezdő lökést. Az idegen srác hátrább lépett. Látszott, hogy keménnyé vált a helyzet, meg a levegő is megtelt töltéssel. Csak az a bizonyos szikra hiányzott.

Az idegen ismerte fel először a helyzet veszélyességét. Nem erre számított, mikor elkísérte Irént, annak reményében, hogy egy kellemes éjszakája lesz. Próbálta oldani a helyzetet.

- Ne veszekedjete! – mondta engesztelő hangon. Még hozzá tette: - Beszéljétek meg inkább! Jánosban, ekkor szakadt el a cérna – Mi köze ennek a jött-mentnek a mi dolgunkhoz? – állapította meg önmaga számára.

- Nem lehet itt beszélni semmit! – mondta erélyesen Irén. – Az lesz a legjobb, ha kívül helyezed magad az ajtón! Látni sem bírlak!

- És a fickóval mi lesz? – türelmetlenkedett János és nézte az idegen arcát, amelyen ugrándoztak a megbotránkozó arcvonások, a félelem redőivel

- De mégis jobb a békeesség! – próbálta csitítani az idegen, a forróvá vált helyzetet.

- Elmész te is a francba! – förmedt az idegenre az asszony. – Nincs semmi kedvem hozzátok.

A két férfi úgy állt az előszoba ajtóban, mint két betörő, akiket rajta kaptak a tett színhelyén. Talán menekültek volna mind a ketten, de egyelőre nem tudták mit tegyenek, néztek egymásra, gyűlölködő szemmel.

Az idegen Irén felé lépett, mintha a pártjára állna. Jánosban forrt az indulat, így megszégyenülni. Ezt nem tűrheti!

- Te húzd el innen a csíkot! – förmedt az idegenre.

- Jogom van itt állni! Meghívtak! – kardoskodott.

János pontosan megnézte a fickó állát és ökölbe szorított jobb kezével egy kemény ütést mért rá. Ez olyan erővel csattant, hogy hátra kellett lépnie, különben elvágódik. Irén ordított, az idegen felé lépett. János érezte, a helyzet szinte semmire sem jó. Itt nem lehet egy szép szót sem ejteni, a durva sem használ már. A virágnak, amit hozott, nincs jelentősége, ez nem

évforduló, ez inkább a vég, a teljes összeomlás.

Kudarca, az évek kudarca, melyet biztosan mind a ketten elszenvedtek. Ezzel a tudattal fogta táskáját és köszönés nélkül, kilépett a lakásból. A pályaudvar eléggé messze volt, az este csendes, csak a villanyok égtek az út mentén. Távolban kutyák csaholtak, mintha ők lettek volna dühösek, a történetek miatt. János a váróteremben leült egy padra, nem tudott gondolni semmire. Az öklét fogta bal kezével, mert eléggé sajgott és fájt is egy kicsit. Büszke volt erre a jól irányzott ütésre. A pihenés során elszenderült. Arra riadt fel, hogy fázik. Már hajnalodott. Az első Pest felé közlekedő vonaton ült, amikor az órájára pillantott és eszébe jutott, öt óra van.

- Biztosan csörög az óra! Neki se legyen nyugta!

*